

tius, i ha contribuït notòriament a posar el nom de la ciutat al mapa. No és estrany, doncs, que Girona aculli, com ho ha fet recentment, actes com el XI Congrés Internacional de Judo, en què va intervenir el campió mundial 2018, el georgià Nikoloz Sherazadishvili.

>> Jugadores de rugbi del GEIEG en una de les fotografies de l'exposició que es va poder visitar durant un mes i mig a la Casa de Cultura de Girona.

Llibres, història, teatre | Les activitats culturals continuen amb força, i amb formats innovadors: els Premis Literaris de Girona, el setembre de l'any passat, van fer coincidir el lliurament dels guardons amb l'aparició dels llibres premiats a les llibreries. Carme Ferrer, presidenta del Gremi de Llibreters de Girona, va valorar-ho molt positivament. Segons ella, el canvi «permet que autors i lectors puguin compartir impressions ja a la gala mateixa», i que no calgui esperar mesos per adquirir les obres premiades.

El FITAG (Festival Internacional de Teatre Amateur de Girona) avança amb bona salut cap a la vintena edició, l'any vinent, mentre que el Museu d'Història dels Jueus ha ofert la mostra «Parallel Traces», de format audiovisual, sobre el patrimoni jueu, inclosa en un projecte europeu dins del programa «Creative Europe 2018-2020».

Hi participen artistes de totes les ciutats implicades en el projecte: Girona, Breslau, Belgrad, Sighetu Marmatiei i Tbilissi.

Algú ho havia de dir | Està bé. Reconec que no em puc estar d'esmentar alguns fets sobre els quals espero que els lectors admetin (almenys una mica) l'absurditat que els atorgo. Perquè és absurd que entre l'estació d'autobusos i les andanes del TAV hagin quedat sense poder-se usar dues immenses plantes en principi destinades a mil places d'aparcament. Sembla que cap empresa s'hi vol embolicar, vist l'alt cost de fer les rampes d'accés que (agafin-se!) falta fer-hi. També és absurd l'afer al voltant dels terrenys privats que fins ara s'havien utilitzat *gratia et amore* com a aparcaments per a l'Auditori, a la Devesa. Sumem-hi la kafkiana decisió de rehabilitar la Casa Pastors com a museu sense haver tingut en compte el ric contingut arqueològic del subsol, com ja es veia a venir després de diverses excavacions, el 1970, el 2003... El pressupost, naturalment, pujarà de forma notòria. I rematem-ho amb les despeses i enrenou arran del nou sistema informàtic de gestió tributària de l'Ajuntament, que ara no permet entrar-hi 8.000 expedients de constrenyiment i que s'hauran de resoldre a mà. Diuen que caldrà fer un curset al personal, i que costarà més de 100.000 euros. Per a quan, els cursos per als responsables?

EL PLA DE L'ESTANY

Text > XAVI XARGAY

Puc escriure la crònica més trista aquesta nit | Puc escriure la crònica més trista aquest mes, però no tinc ganes d'escriure-la.

No tinc ganes de parlar dels museus banyolins, que s'han adherit a les Jornades Europees de Patrimoni, que es duen a terme a Catalunya des de 1991, amb l'obertura gratuïta un cap de setmana per oferir les seves exposicions temporals i permanents, i amb les xerrades de Guerau Palmada i Àngel Vergés sobre el Drac de Banyoles en la tradició i les festes.

No tinc ganes de parlar de l'inici de les activitats del centenari del naixement del pintor Joan de Palau, amb la presentació del llibre *Joan de Palau, en dotze pinzellades*, escrit per Joan Anton Abellán; ni de la mostra que se'n podrà veure fins al 5 de gener al Museu Arqueològic, amb dibuixos, caricatures, cartells, retrats, esbossos dels decorats de *La Passió*, la majoria inèdits, que ofereixen una perspectiva diferent de la més popular del pintor banyolí com a retratista de Banyoles i el seu entorn; ni de les visites al Taller, on hi ha una escola de pintura iniciada el 1979 pel mateix pintor.

No tinc ganes de parlar de l'onze premi Banyolí de l'Any, atorgat a Oriol Cardona (quart esportista en els darrers sis anys), ni dels reconeguts Josep Ponsatí, Fundació Estany i Fleca Can Padrés.

No tinc ganes de parlar dels actes suspesos els dos primers dies de Festa Major, ni de l'homenatge que les barraques varen dedicar a Joel Vinyes, mort mesos abans, ni de la suspensió de les activitats de les Gàrgoles de Foc i els Esperxats, ni del timbal més gran de Catalunya.

No tinc ganes de parlar del pregó solidari i brillant de Clàudia Cedó, amb la participació del Cor Kumbalawé, ni de la potència creativa de la dramaturgia local.

Puc escriure la crònica més trista aquest mes, però no en tinc ganes, perquè no els tenim entre nosaltres i perquè, en aquest cas, l'oblit no és llarg ni el patiment curt.

**"Puc
escriure
la crònica
més trista
aquesta
nit"**